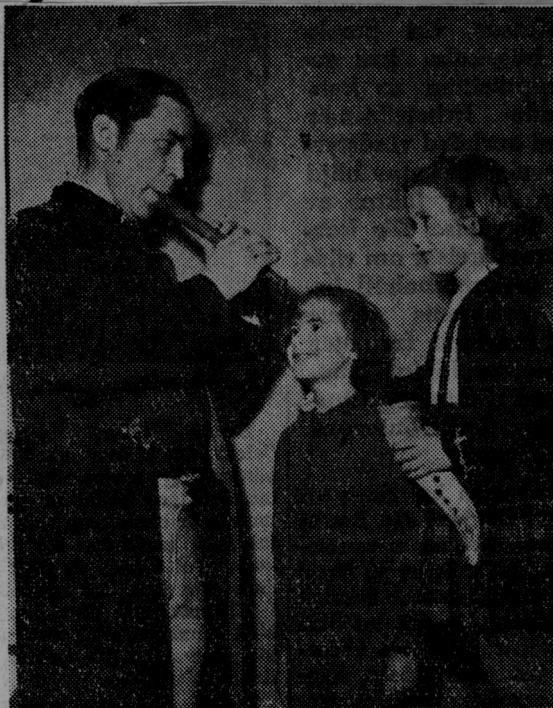

just nu...

Ture Gudmundsson kund. traktera alla slags horn men också spilopipa, och Eva Bergendal och Marianne Brandt från Ösby skola fick titta på oxhornet litet närmare.

BOCKHORN, näverlur och nyckelharpa lyssnade vi i år eftermiddag med förtjusning till Lilla konserthussalen, som var näs-

an fylld av glada barn som deltar i Kursverksamhetens barnkonserter. Det var nämligen fråga om svensk folkmusik den här gången — den ursprungliga musik för ursprungliga instrument som fler moderna kompositörer är Hugo Alfvén med all rätt bygger vidare på. Programmet leddes av musikdirektör Bengt Franzén, men de flesta medverkande talade jalmål och hade bolltofsar vid knäna, vilket nog tyvärr bevisar att folkmusikens traditioner inte vårdats tillräckligt väl på andra håll i landet.

Den trevlige Ture Gudmundsson (med bolltofsar och rosor på långrocken) sa förnuftigt åt den unga publiken: "Ni kanske tycker det här låter litet konstigt? Så spelade man nämligen för 1000 år sedan. Men det finns många sorters musik, och man ska inte förvåna sig om något låter annorlunda än vad man hör var dag i radio." Vi hade själva ingen

ning om att oxhorn och bockhorn har en sådan mustig klang och inte heller att näverluren kan dånå som en basun — den mottogs med stornande applåder.

Och när Busk Margit Jonsson (utan kulldräkt) sjöng "Glädjens blomster" så snabbt och muntert så man hörde att det är en dansvisa och inte en begravningspsalm glädde vi oss också åt att det finns folk som tar hand om folkmusiken även utanför Skansen och sätter in den på rätt plats utan för mycket högtidlighet över allt gammalt och fornt. Mätte flera lära sig spela nyckelharpa som Erik Sahlström. För det var också ett tjuarade instrument med något av dragspelets tangentfladder och pedalklang, men så annorlunda genom att det är ett strängaspel.

Barnen sjöng glatt och villigt med i en gammal visa från Malung och hade roligt åt skioptikonbilderna av berömda svenska bygdespelmän med fiolen för bröstet. Bygdernas välstånd avspeglades verkligen i spelmännens gestalter. Magrast och fattigast såg västgötarna ut, men frodigast och finast i sin knäckebrödsfrack var den skånske Jöns Persson. Att många kvinnor varit kända musikanter berättade hr Franzén för resten också.

Det var minsann en lika rolig som ovanlig barnkonsert, som gott kunde ha lockat några tiotal flera åhörare av dem som dagligen nöter örat efter 1800-talsmusikens regler.